

זאת אמשלה סנילית, שאינה שווה יותר מלונג" אומר יהושע סובול, אחד משני הסאטיריקנים, שהסאטירה המודעלת שלהם, ויהי חור" גורמת לסערת רוחות

מדינה יורדת מהפסים

פרופסור לרפואה, מנתח מתחיל ורופאה מומחית עומדים על כמה ר"מטפלים בחולה, השוכב על שולחן-ניתוחים. חים, שלושה אנשי הצוות מאושרים. עיניהם בורקות בהתלהבות ובמרץ רב. הם מניפים את מכשיר-עבודתם בקצב מנגינת מרש צבאי ומכים, מורטים, משפ"צים ושותלים — אך בעיקר חותכים, חותכים וחותרים.

המנותח — גם הוא מלא סיפוק ואושר. ואז שר הצוות הרפואי: בעיטה בביצים ראשית חכמה / נרקזה טובה לכל, / ואת השיניים נוציא לו מהפה — / שאת יד הרופא הוא לא יזלוזל, / באופן כללי, את צד שמאל יש לכתוש / כי משם נאסף חיהום אל הראש / הקיבה פגועה יש

לחתוך ומהר — / שיאכל פחות ויחסוך יותר. / הכליות אכולות באיזור המ"סר — / נשחרר את העט מכאב מיותר. / מאיבר לאיבר ובאותו העניין — / נעקור את הלב, הוא ישן, הוא ישן, הוא ישן!

"רצינו להראות שהארץ משתגעת, מט"רפת לגמרי! ירדה מהפסים" מסביר ה"מחזאי יהושע סובול, שכתב יחד עם ה"מחזאי הלל מיטלפונקטק את הסאטירה הפוליטית ויהי חור, המועלית על בימת צוותא, בכימיו של אילן רוני.

ואם להשתגע אז עד הסוף. המנותח, שעל שולחן הניתוחים, שר גם הוא: צוות יקר, כוח אחד, כאן מדבר החור לה, / נתחו איך שתבינו, יש לי בכס אמון מלא!

חיי זונה חנה רוט, הזונה, משתמשת במחשב כיס וקשר אלחוטי לבורסות ברחבי העולם. מרגע לרגע משתנה האתנן: דולרים, יאנים, שטיחים פריסיים. הלקוח המיוחס, דוב גליקמן, מתרוצץ בין בנק לבנק, עד שאין לו בה צורך יותר.

המנתחים (במרץ הולך וגובר): באבר המיו לא זיק עוד חתך / שאת המפד"ל — יזכור. / יאת הנולדות נפתח בהירות ונוציא את הדרעק ונתפור. / תם הניתוח, את היתר הגוף / נכניס בוהירות לתוך נילון שקוף! / נדחוס וניצבע ונקשור בקצוות, / נקניק לאומי ובריא מאוד. / את הנקניק נשווק ובזול — שכל אזרח יוכל לאכול. / מנקניק לנקניק כוחנו יוכי פל / נבריא ונצחק ונאכל! ונאכל! ונאכל! באהבה רבה, ובהתמסרות מלאה עונה המנותח: צוות יקר, כוח אחד, כאן הנק"ניק הבריא, / תאכלו כמה שתרוצצו, אני כשר וטרי!

קר, עצוב ושקט

הונה רעיון הסאטירה היה ציון גיסיים, חבר קיבוץ שפיים, מנהל צוותא מזה שלוש שנים.

"אני מחפש חומר כבר שנתיים, אני חושב שצריך להיות תיאטרון סאטירי בארץ. ואין. מאז המטאטא, שהעז לצחוק על הבריטים ומעט על עצמנו, הרי כבר שלושים שנה לא ראו בימה סאטירית. הגיע הזמן".

תחילה זימן כמה סאטיריקאים ידועים. בסוף התהליך נותרו שניים בלבד: סובול ומיטלפונקטק. הם ישבו וחשבו ודיברו ודנו. חילקו את העבודה. "בשביל היע"ל לות" מסביר סובול, ואז החלו השיחות לתוך הלילה, חודשיים תמימים. עברו על כל מילה. סיננו וקיצצו. למעשה יש בידיהם תומר לשלוש הצגות נוספות. גם אחרי שקיצצו הסתבר שהערב נמשך שלוש שעות. וזה היה יותר מדי לחומר המצוי ומרגיו, גדוש רעל, שהוא סאטירה, הגורר לתגובות זעזע פים, שמאז מלכת האמבטס ליון, לא זכורות כמותן. כמ"בבית הקברות לילדים, שקט. / כבר לא פוחדתי הילד שמת, הוא מת. / חז, בו תשע אני נרצחתי הולך וקטן, אני מעולם לא אני הילד ההוא שעל

עורך יקר רצינו תמיכה להביע, בחייל שרצו. / המת העלוב בקושי דיבר את שפתנו / וממילא ספק אם היה אזרח. עורך יקר, כאן ראשי אגודת הסטודנטים, / רצינו תמיכה להביע, בקו העיתון, / המיעוט המזוהם, מטנף את גרמניה ארצנו, ולכן דמו בראשו, של כל יהודון!

עורך יקר, כאן ראשי אגודת הסטודנטים / האלוף, / המיעוט שהזכיר הוא סרטן האוכל בבשרנו, / מסוכן וקטלן ובמיליון וחצוף. עורך יקר, כאן ראשי אגודת הסטודנטים /